

RĂSCOALA

COROLA

este imprint al

Editurii ACT și Politon

Str. Înclinată nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

tel: 0751.066.694, e-mail: office@corola.net

www.corola.net

Ediția de față reproduce textul ediției tipărite la Editura pentru literatură și artă, București, 1959.

A fost consultată și ediția Livia Rebreanu, Răscoala, Editura Dacia, Cluj, 1971.

Grafia a fost uniformizată acolo unde existau variante oscilante.

© 2026 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție

Editor: **Camelia Zara**

Copywriter: **Otilia Caraza**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Producător: **Adrian Hoțoiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REBREANU, LIVIU

Răscoala / Liviu Rebreanu. - București: Corola, 2026

ISBN 978-630-303-452-2

821.135.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vrei să o transmiți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Liviu Rebreanu

Răscoala

Cuprins

Volumul I SE MIȘCĂ ȚARA!

1. Răsăritul	11
2. Pământurile	57
3. Flămânzii	99
4. Luminile	147
5. Friguri	191
6. Vestitorii	231

Volumul II FOCURILE

7. Scânteia	271
8. Flăcări	305
9. Focul	359
10. Sângele	403
11. Petre petre	441
12. Apusul	491
<i>Biografie</i>	535

Pentru Fanny

Volumul I

SE MIȘCĂ ȚARA!

Capitolul I

RĂSĂRITUL

1

— Dumneavoastră nu cunoașteți țăranul român, dacă vorbiți așa! Ori îl cunoașteți din cărți și din discursuri, și atunci e mai trist, fiindcă vi-l închipuiți martir, când în realitate e numai rău, și prost, și leneș!

Ilie Rogojinaru sfârși, gâfâind de convingere. Își șterse chelia sfătoasă cu o batistă mare tărcată și își smuci mustața groasă, pleoștită, din care câteva fire i se încurcaseră, supărându-l, în colțurile gurii. Era arendașul moșiei Olena-Dolj. Slăninos și burtos, cu gât de taur și capul rotund, avea niște ochi căprui săltăreți și o figură jovială, parcă pornită mereu numai spre bucurii.

Se uită la tovarășii de compartiment, văzu că nu i-a convins și continuă să gâfâie mai tare. Atunci Simion Modreanu, director în Ministerul de Interne, îmbrăcat cu multă cochetărie, tuși ușor, să-și dreagă glasul, și rosti sentențios:

— Domnul meu... domnule Rogojinaru, un lucru rămâne indiscutabil: că noi toți, dar absolut toți, trăim de pe urma trudei acestui țăran, așa prost, și leneș, și rău cum îl categorisești dumneata!

Arendașul fu atât de uimit, că nici nu mai putu răspunde. Scoase iar batista, să-și răcorească tâmpilele. În clipa aceea, apărură conductorul trenului, reclamând, cu respectul cuvenit clasei întâi, biletele pentru București. Rogojinaru se însenină, ca și când i-ar fi venit mântuirea:

— Cum, șefule, sosirăm? Ei, bravo! Bine-am mers, n-am ce zice...

— Adineaori am lăsat Chitila, observă conductorul, schițând un zâmbet drept răspuns la bonomia arendașului și luând biletele de la ceilalți călători.

În răstimp, dintr-un portofel ca o geantă, Rogojinaru scoase o foaie galbenă pe care o arătă conductorului cu o mândrie ostentativă:

— Poftim, șefule!... În vremurile astea grele se mai cârpește omul cu câte-o economie, că n-o să se facă gaură în cer fiindcă un creștin merge gratis cu trenul...

Numai conductorul surâse iarăși, retrăgându-se cu degetele la cozoroc, militărește. Arendașul, însă, cuprins subit de griji, se apucă să-și adune geamantanele, coșurile și legăturile pe care le răsfrase în compartiment, profitând că ceilalți nu prea aveau bagaje. Modreanu își luase mai demult pe genunchi geamantănașul de piele fină cu cartea de vizită scoasă în evidență. Un căpitan de jandarmi, înalt, cu figura speriată, care se urcase numai la Găești, n-avea decât sabia și o mapă, iar tânărul brun, cu mustățile mici, negre, retezate englezește, își așezase trusa de voiaj pe mescioara de la fereastra compartimentului.

Trenul duduia și fumea ca un animal apocaliptic. Directorul regreta că s-a coborât să discute cu un om atât de vulgar. Căpitanul urmărea ostenelele lui Rogojinaru cu o curiozitate plină de admirație. Tânărul, de când plecase conductorul, se uita pe fereastra vagonului, în care apăruse silueta capitalei. De-a lungul liniei răsăreau și piereau table cu reclame pe stâlpi anume, ori pe calcane de case

singuratic. Perechile de șine se multiplicau, se apropiau, se întretaiau. Roțile pocneau tot mai des peste încrucișări, treceau de pe o linie pe alta, cu o siguranță mașinală. Pe urmă se iviră suburbiile murdare, case dărăpănate, ulițe desfundate, contrastând violent cu sclipirile ce vesteau mai încolo palatele.

După ce umplu cu bagaje-le-i prețioase locurile libere de pe canapele, după ce scoase și pe coridor vreo două coșuri ce nu mai încăpuseră înăuntru, arendașul se ghemui cum putu pe o margine, lângă un geamantan, și se adresă direct tânărului, care privea pe fereastră, reluând firul convorbirii de adineaori:

— Și uite-așa, domnule, cum vă spuneam, cu țăranii... Pe mine mă puteți crede pe cuvânt și fără greșală, că am o experiență veche de tot în chestii de agricultură și de țărani. Sunt acum de șaizeci de ani fără unul și din ei vreo patruzeci tot la țară i-am irosit și între săteni. Am luat-o de jos, cum se cuvine, și la treizeci de ani țineam cu arendă o moșioară de peste cinci sute de pogoane în Teleorman. Iar de atunci mi-au mai trecut câteva și mai măricele prin mână, așa că îmi cunosc țăranii cum nu cred să-i mai cunoască mulți în Țara Românească. Nu zic că toți sunt ticăloși, cum zic alții, nu. Doamne ferește, sunt creștin și m-ar bate Dumnezeu. Dar pot spune cu mâna pe cruce: să te ferească Dumnezeu să ai nevoie de țăran, că țăranul atunci te strânge de gât, când te doare mai tare!

Băgă de seamă că nici chiar căpitanul nu-l mai asculta. Fiindcă tocmai și trenul începuse să-și încetineze goana, își aduse iar aminte de bagaje, se sculă să treacă în coridor, să fie mai aproape de ieșire și să poată prinde negreșit un hamal și o trăsură. Din ușă se întoarse însă să-și ia rămas bun. Întinse mâna lui Modreanu, cu care venise de la Craiova împreună, și socotea că se împrieteniise de ajuns ca să poată găsi la dânsul un sprijin de s-ar întâmpla să aibă vreo nevoie pe la Interne. Deși cu tânărul care se suise la Costești vorbise mai puțin și nici nu i se recomandase, arendașul chibzui că la despărțire trebuie să știi cu cine ai călătorit și deci îi zise încrezător:

— Îmi dai voie, domnule, sunt Ilie Rogojinaru... Mi-a părut bine că am venit împreună, cu toate că nu ne-am prea lovit în păreri.

Nu tocmai încântat, tânărul se ridică totuși puțin și, strângând mâna întinsă, răspunse:

— Grigore Iuga.

Arendașul tresări, se îndreptă și strigă:

— Iuga?... Iuga ai zis?... Te pomenești că ești chiar feciorul domnului Miron Iuga de la Amara?

— Te pomenești! surâse tânărul, intrigat puțin de entuziasmul patetic al arendașului.

— Fugi, nu mă nebuni!... D-apoi bine, boierule, eu cunosc pe conu Miron de când eram copil, aş putea zice, măcar că trebuie să fim cam de aceeași vârstă! Că doar acum vreo douăzeci și cinci de ani am ținut o moșie numai la câteva poște de proprietatea dumneavoastră de la Amara. Ce mai face conu Miron? Bine, voinic, sănătos?... Strașnic om, ce să vă spun! adăugă cu mândrie, întorcându-se brusc spre căpitanul de jandarmi și Modreanu. Știți, boier sadea, nu d-ăștia de au umplut țara și târgurile! Ei, bată-te să te bată toate noroacele! urmă apoi iar către Iuga, clipind din ochi cu mare bucurie. Dar văd că sosim... Să trăiești, cucoane, și să-ți trăiască părintele, că-i un om și jumătate!

Îi scutură mâna încă o dată și, apucând un coșuleț la care ținea mai mult, se repezi afară, în coridor, mormăind în treacăt către căpitan: „Salut, salut!“ Modreanu, cu geamantănașul în mână, așteptase nerăbdător să isprăvească arendașul, ca să poată ieși. Pentru că nici el nu făcuse cunoștință cu Iuga, dădu indiferent din cap și se strecură după Rogojinaru, care se înfipsea chiar lângă ușa vagonului.

— Cine-i individul, domnule Rogojinaru, că te văzui prea mulțumit de cunoștință? întrebă Modreanu, plecându-se la urechea

arendașului fiindcă pufăitul locomotivei sub bolta gării înăbușea vocile.

— Ehei, iubitul! făcu Rogojinaru cu mai mare respect parcă decât adineaori în fața tânărului Iuga. Șapte mii de pogoane, prima calitate, în Argeș, jos, aproape de Teleorman!... Șapte mii, domnule Modreanu, înțelegi? Și niște gospodari cum nu-s alții în toată Muntenia. Bătrânul nu ți-ar arenda un petic de pământ, mai bine să-i tai mâinile. Așa ceva mai rar, ce să-ți spun... Ei, te-am salutat, cucoane, că văd că ne-am oprit, și să ne mai întâlnim sănătoși!... (Deschisese portiera.) Aide, hamal, hamal!... Aici, băietel!... N-auzi, bre? Ce, ești surd?... Unde te uiți, zăpăcitule? Nu mă vezi? Ce, ești orb?... Vino repede și ia astea!

Locomotiva găfăia rar, extenuată. Printre respirațiile ei dominate, glasurile oamenilor ce coborau din vagoane și ale celor ce-i așteptau pe peron umpleau cuprinsul gării cu un zgomot aspru din care se ridicau, ici-colo, izbucniri de râsete, câte-o vorbă veselă, câte-o pupătură mai pleoscăită și mai ales țipete stăruitoare după hamali. Călătorii zoreau spre ieșire, cei mulți cu bagajele în mână, cei puțini cu hamalii în urma lor. Toată lumea era grăbită, unii chiar fugeau ca și când i-ar fi alungat cineva din urmă.

Grigore Iuga rămăsese liniștit la locul său, așteptând să se dea jos cei ce se îmbulziseră pe coridoare. Din geam, văzu pe Modreanu cum își ferea geamantănașul de insistențele hamalilor, pe căpitanul înalt cum, depărtându-se, se uita speriat împrejur parcă ar fi căutat pe cineva, pe Rogojinaru, umeros și legănat, ținându-se după omulețul împovărat cu geamantane și legături, dăscălindu-l neconținut atât de energic, că glasul lui parcă domina tot vacarmul gării.

În sfârșit, când se mai potoli vălmășagul, tânărul Iuga coborî și el, găsi anevoie o trăsură și porunci să-l ducă acasă în strada Argintari. Birjarul apucă pe Calea Griviței, lată, murdară și gălăgioasă, cu fel de fel de magazine, în fața cărora vânzătorii se războiau cu

trecătorii șovăitori să-i facă negreșit clienți, cu zeci de hoteluri, hanuri și ospătării menite să adăpostască scump și prost pe călătorii pe care Gara de Nord îi vărsa capitalei, mereu alții și mereu mai mulți. Pe trotuarele largi se vânzolea o lume pestriță într-un amestec oriental: muncitori și funcționari, apoi țărani umblând în grupuri ca niște oi speriate, servitoare în costume țărănești ungurești, soldați pipirii, vagi domnișoare foarte fardate trăgând cu ochiul la toți bărbații, ucenici și elevi de liceu hârjonindu-se și izbindu-se de oameni și de ziduri, bragagii, bulgari de lux cu clopoței de alamă, turci cu acadele...

În vreme ce trăsura alerga pe cuburile de granit, Grigore Iuga, ca totdeauna când sosea de la țară în București, privea furnicarul de oameni de pe străzile zgomotoase cu un simțământ de sfială. După viața molcomă de la moșie, forfoteala aceasta îl obosea și-l întrista, cel puțin în primele momente, până se reobișnuia cu ea.

Pe Bulevardul Colței, aproape de întretăierea cu strada Argintari, unul din caii trăsorii alunecă și căzu. Birjarul se repezi întâi cu sudălmii, apoi cu biciul. Degeaba. Trebui să sară de pe capră, să dea drumul ștreangurilor... Cum nu mai erau decât vreo sută de metri până acasă, Grigore coborî, plăti și continuă drumul pe jos.

A doua casă din strada Argintari era a lor, adică a ei, a nevestei lui. Grilajul de fier cu vârfurile poleite avea o poartă monumentală la mijloc. În fața casei, o grădiniță îngrijită, cu câteva ronduri de flori, cu poteci prundite. Clădirea însăși, cu etaj, arătoasă și înzorzonată, oprea atenția trecătorilor mai ales prin scara de marmoră roșie apărută sus de o uriașă scoică de sticlă lucitoare.

2

Intrând pe poartă, Grigore Iuga văzu în capul scării pe servitorii lui în conciliabul cu un domn străin.

Feciorul, într-o livrea puțin grotescă (fantezia Nadinei), veni să-l întâmpine și-i raportă îndată că tânărul înăltuț și blond e un domn din Ardeal, că a mai fost pe-aici de câteva ori și caută pe conașul Gogu. Între timp și străinul coborâse treptele și se apropia de Iuga, iar când servitorul plecă cu trusa stăpânului, scoase pălăria și zise foarte încurcat:

— Mă recomand: Titu Herdelea, poet...

Grigore răspunse numai cu un zâmbet nehotărât, care pe tânărul Herdelea îl zăpăci mai rău. Lavaliera vânătă cu picouri albe îi acoperea gulerul tare și înalt. Își trecu pălăria în mâna stângă și încercă să zâmbească și el, fără a reuși. După o pauză, care i se păru un secol, își luă inima în dinți și, potrivindu-și pălăria în cap cu băgare de seamă, ca și când n-ar fi fost sigur dacă face bine sau nu că se acoperă, urmă cu un glas învăluit de emoție:

— Să mă iertați, domnule, că mă găsiți aici, dar am fost pof-tit să trec negreșit, încă de astă-vară, adică acum vreo două luni, de către domnul deputat Gogu Ionescu, la băile din Sângeorz, în Transilvania...

— A, din Transilvania? murmură Grigore cu un interes care încurajă pe interlocutorul său să confirme mai apăsător:

— Da, mă rog, din Transilvania... Aș putea adăuga că sunt chiar puțin neam cu domnul deputat, fiindcă, nu știu dacă știți, sora mea Laura e măritată cu preotul George Pinteș din Sătmar, iar sora lui George e soția domnului deputat Ionescu.

— Așa? făcu Iuga mai înviorat, luându-i mâna și scuturându-i-o. Încântat!... Și află că, atunci, ești și cu mine puțin neam, cum ziceai, pentru că nevasta mea e sora lui Gogu Ionescu.

Titu Herdelea dădu din cap surâzând. Cunoștea relațiile casei. Venind deseori să se intereseze de Gogu Ionescu, aflase de la servitori toate amănuntele și chiar mai multe decât ar fi vrut.

Lui Grigore îi plăcu înfățișarea modestă a tânărului și mai ales timiditatea lui, pe care zadarnic se silea să o ascundă. El însuși era sau cel puțin se socotea tot așa de dezarmat când întâmplarea îl punea în situații neașteptate. Îl luă de braț ca pe un vechi prieten, zicându-i:

— Fiindcă ne-am întâlnit aici, aidem până sus să stăm puțin de vorbă!

Titu roși de bucurie.

Urcară împreună până pe platforma de sub scoică, unde Grigore se opri să-i lămurească împărțirea casei, să nu-și închipuiască tânărul cumva că el ar fi putut avea asemenea fantezii arhitecturale. Clădirea cuprindea două case complet deosebite, care însă în loc să aibă intrările laterale separate și numai fațada comună, aveau o singură intrare principală. Socrul lui Grigore, când a făcut casa, cu vreo zece ani în urmă, a pretins cu orice preț o scară monumentală de marmoră cu o scoică deasupra, cum avea și Nababul, deși palatul – așa-i zicea dânsul – era destinat de zestre celor două odrasle ale sale, când se vor așeza, fiecare cu gospodăria proprie. Nadina, soția lui Grigore, se și tânguia acuma și-i imputa bătrânului că a construit casa înadins ca locatarii să se poată spiona reciproc și permanent. Ușa colosală, de stejar și fier împletit, dăruind aparent casei o înfățișare unitară, de fapt o despărțea: aripa dreaptă închidea domeniul lui Gogu Ionescu, cea stângă, pe care o ținea larg deschisă feciorul, introducea în apartamentele Nadinei.

— Nevastă-mea e plecată în străinătate de vreo trei luni și casa e toată în naftalină, adăugă Iuga, trecând cu musafirul său din hol spre etaj unde, într-o cameră de rezervă, i se improvizase un dormitor, ca să aibă un refugiu când vine în București în lipsa Nadinei. De altfel, eu numai iarna sunt bucureștean, și încă și atunci cu intermitențe; restul anului stau la țară și pentru că trebuie, și pentru că acolo mă simt mai bine. Nevastă-mea are oroare de țară, tocmai

cum mie mi-e silă de oraș. Dar ia șezi, te rog! Mă vei ierta dacă eu, printre vorbe, am să mă primenesc și să mă curăț puțin... E unu și jumătate! Și la trei am întâlnire cu negustorul meu. De-abia va fi timp să îmbuc ceva undeva la repezeală...

Titu Herdelea îi povesti apoi pe îndelete cum a debarcat în capitală de aproape patru săptămâni, cu mari speranțe în sprijinul lui Gogu Ionescu, care îi făgăduise că-i va face rost să intre la un ziar, ca astfel să-și îndeplinească visul de-a îmbrățișa cariera scrisului, și cum a avut dureroasa surpriză de a nu-l găsi în țară. Mai grav e însă că, până una-alta, a cheltuit peste o treime din puținii bănișori cu care a sosit, ba i-e frică să nu fie silit, tot așteptând zadarnic, să cheltuiască și bruma de rest înainte de a afla vreo ocupație, și să se pomenească într-o bună zi vagabond prin străini.

— N-aș vrea să-ți spulber iluziile, – zise Grigore aproape gata primenit, – dar bunul meu cumnat nu prea e omul în care să-ți poți pune toate nădejdiile. E foarte simpatic, un suflet minunat, numai că-i cam lasă-mă să te las. Doar dacă nevastă-sa s-ar ține de capul lui poate că s-ar mai mișca, fiindcă ea singură are farmecul și darul de a-i stimula energia somnolentă...

După o clipă de spaimă, tânărul Herdelea spuse cu nouă încredere:

— Atunci tot aș putea spera, căci cumnată-mea mi-a arătat mare simpatie când ne-am întâlnit, astă-vară...

— Nici prea multă să nu fie, surăse Iuga. Gogu e gelos ca un turc și ar fi în stare să te expulzeze din țară, dacă ar intra la bănuială că...

În visările lui, Titu întrezărise o zi când Eugenia, pe care la Sângeorz o văzuse ca o rară frumusețe, îi va cădea în brațe, cucerită de versurile lui devenite celebre. Dar să abuzeze de sentimentele femeii iubite pentru a dobândi avantaje i se părea atât de rușinos, că se făcu deodată palid până-n vârful urechilor. Grigore observă amărăciunea lui și se grăbi să-l potolească:

— Ești naiv, amice, și tare mă tem că n-ai să te procopsești la noi! Îți trebuie îndrăzneală, și cinism, și aroganță, dacă vrei să reușești, cel puțin în vremurile astea. Cine umblă cu scrupuluri feciorelnice e osândit mai dinainte să fie strivit de cei ce nu cunosc nici măcar din nume astfel de sentimentalisme romantice!

Gata de plecare și luându-și servieta, adăugă cu alt glas:

— Ai luat masa?

— Încă nu, bălbai, surprins, Titu.

— Dacă-ți face plăcere, să mergem să mâncăm împreună!

Deși foarte măgulit, tânărul răspunse că el ia masa la o familie ardeleană și, fiindcă n-a anunțat, oamenii l-ar aștepta nemâncăți cine știe până când, încât n-ar vrea să... Nu s-ar fi prăpădit el de grija gazdelor dacă nu s-ar fi sfiit să meargă cu Iuga la vreun restaurant mare, îmbrăcat slăbuț, cum era acum. Purta un costum cam costeliv ca să nu-și strice hainele cele bune până ce va avea posibilitatea să-și cumpere altele. De altfel și Grigore îl poftise numai de formă, căci nu mai stăruia, ci adăugă repede:

— Firește, firește... Cu toate astea aș vrea să ne mai vedem. Știi ce?... Luăm masa împreună diseară! Îți convine? Ai timpul și dumneata să-ți vestești gazda, voi fi și eu mai liber și mai liniștit... Atunci așa! Să fie, să zicem, la Enache! Cunoști?... În strada Academiei. La opt!.. Așa!

3

Titu Herdelea alerga pe trotuar cu pălăria puțin pe ureche și cu fața atât de strălucitoare de bucurie, că oamenii întorceau capul după el, parc-ar fi fost beat. Îi bătea strașnic inima. Și bălbăia întruna:

— În sfârșit, mulțumesc lui Dumnezeu!... Ce om de treabă! Se cunoaște îndată că e boier... În sfârșit mi se pare că mi-a ajutat Dumnezeu...

Prin strada Romană ieșise în Calea Victoriei. Coti acumă spre strada Verde, ca să ajungă mai drept în Buzești, unde avea o cameră mobilată și unde, în vecini, lua masa la familia Gavrilaș.

De baștină din Amaradia, Gavrilaș se găsea în țară de vreo zece ani și era agent secret în poliția capitalei, însărcinat cu controlul hotelurilor. Cunoștea pe învățătorul Herdelea, cu care fusese odinioară coleg de școală. Astfel, când, într-o dimineață, a descoperit în registrul de călători de la „Hotel English“ numele Herdelea printre cei sosiți în ultimele zile și când a văzut mai ales că a venit din Ardeal, a ghicit imediat că trebuie să fie feciorul lui Zaharia.

Fără multă socoteală, s-a urcat la camera lui Titu și l-a sculat din somn să-i ureze bun sosit și să-i ofere serviciile lui prietenești, ca să nu fie jumulit ca toți străinii care pică în acest oraș frumos, dar foarte stricat. În aceeași zi i-a găsit o odăiță bună și ieftină, chiar alături de locuința lui, iar pe înserat l-a dus și l-a instalat. Pe urmă l-a poftit să cineze în familia lui, să-l cunoască și nevastă-sa.

În afară de soții Gavrilaș, din familie făcea parte și domnișoara Marioara Rădulescu, o fetiță de vreo optsprezece ani, dragălașă și vioaie ca o veveriță, elevă la școala profesională. Din pricina ei n-a putut Gavrilaș să-i propuie lui Titu să locuiască chiar la dâșii. Doamna Gavrilaș, mărunțică, grasă și roșie, cu fața veșnic lucioasă, socotise totuși că ar fi putut lua în gazdă și pe domnul Titu. Odaia în care sta Marioara avea două paturi și tinerii s-ar fi învoit cum e mai bine, că doar amândoi sunt cumiți. Gavrilaș însă s-a împotrivit spunând că așa ceva nu se cuvine și ar putea stârni vorbe urâte... Peste câteva zile, pentru că Titu nu se obișnuia cu mâncările de pe-aici, s-a înțeles cu doamna Gavrilaș să-l primească și pe el la masă, plătind o sumă modestă și potrivită. Venind astfel zilnic în casă, Marioara i-a mărturisit că se simte slăbuț la limba română și ar avea nevoie de o meditație serioasă. Galant, Titu s-a oferit să o mediteze el gratuit, spre marea bucurie a doamnei Gavrilaș, care o

iubea ca pe copilul ei și ținea mult să-și treacă bine toate examenele. Lecțiile le-au început chiar din seara aceea, după cină, în odaia lui Titu, unde puteau fi mai liniștiți și nesupărați de nimeni. Prima lecție s-a prelungit până după miezul nopții. Tânărul a explicat a doua zi doamnei Gavrilaş, care fusese cam îngrijorată, că a ținut-o mai mult fiindcă într-adevăr fata a fost foarte neglijată. Marioara însăși a recunoscut că mai plăcute lecții ca Titu încă nimeni nu i-a dat și că ar fi bucuroasă dacă Titu ar putea să o învețe cât mai des, ca să fie sigură de izbândă.

Când sosi acuma Titu Herdelea, îi găsi la cafea.

— Ți-am pus lingurile în brâu, nenișorul! îl întâmpină Gavrilaş, pufnind rar dintr-o țigară răsucită de el însuși cu multă meticulozitate.

— Numai fata asta-i de vină, domnu Titu, se scuză doamna Gavrilaş, trăgând cu ochiul spre Marioara care zâmbea șiret. Că zicea că e moartă de foame și că ea nu mai așteaptă nici pe prințul...

Titu se simțea atât de fericit, că trebuia să se răcorească. Se repezi deci la Marioara, o luă în brațe și începu s-o sărute pe gură, pe ochi, pe obraji, până ce toată o ciufuli, ba-i mai răsturnă și ceașca de cafea pe fața de masă, spălată și călcată de însăși doamna Gavrilaş și pusă numai atunci întâia oară.

— Na, apoi astea mie nu-mi plac, se supără Gavrilaş, silindu-se să-și apere propria-i cafeluță amenințată, în vreme ce doamna Gavrilaş își frângea mâinile, amuțită, parc-ar fi asistat la un cataclism.

Fata însă se arăta măgulită de explozia aceasta și primea vijelia de sărutări gângurind ca o turturică.

— Victorie, domnule Gavrilaş! răcni în cele din urmă Titu, zvârlindu-și pălăria pe pat cu un gest de general triumfător.

Și povesti pe nerăsuflăte cum a întâlnit pe Grigore Iuga, ce-au vorbit, cum era gata-gata să nu mai vie deloc la dejun și cum

diseară va mânca la Enache. Pozna cu răsturnarea cafelei și prăpădirea feței de masă fu repede iertată și uitată. Gavrilăș fusese câțiva ani un fel de ajutor de administrator la o moșie de prin Vlașca, unde a făcut și ceva gologani, încât avea mare respect de moșii și moșieri, singurele instituții solide din România, împotriva restului nutrind eterne nemulțumiri, deoarece, în trei ani, de când intrase în poliție, n-a izbutit să dobândească nici o avansare, deși ar fi meritat cu vârf și îndesat, fiind un funcționar conștiincios și cu mai multă carte decât alții, dar fără proptele la cei sfinți.

— Dacă ai putea să te înfiți administrator la moșia lui măcar vreun an, doi, știu că ți-ar pune Dumnezeu mâna-n cap și te-ai face om! observă Gavrilăș mai târziu, gânditor și cu o privire de admirație invidioasă spre Titu, care înfuleca zdravăn din tocana ardelenească păstrată caldă. Gavrilăș era tot atât de mic la statură ca și nevastă-sa, avea niște mustăți groase și prea mari pentru chipul lui, fruntea foarte încrețită și o roșeață pe toată fața, parc-ar fi fost vopsit pentru o reprezentatie de circ.

Urmă o dezbatere amplă asupra perspectivelor tânărului. Se amestecă și doamna Gavrilăș cu amintiri discrete despre administratorul din Vlașca. Numai Marioara tăcea, pufnea din când în când spre Titu și-l bombarda cu cocoloașe de pâine, la care însă el nu lua seama, fiind acuma ocupat cu chestii serioase.

Încetul cu încetul, totuși, entuziasmul proiectelor se potoli. Gavrilăș, obișnuit să aștească după-amiază câte-un ceas, începu să caște și apoi se întinse, oftând, pe pat. Marioara se cărăbăni la școală, iar doamna Gavrilăș se apucă să spele vasele. Plecă și Titu acasă la el, să se pregătească pentru masa de la Enache.

Locuința lui era chiar în corpul de case de alături. O poartă de lemn dărăpănată dădea într-o curte lungă, murdară, cu sumedenie de cămăruțe, toate închiriate. Apartamentul dinspre stradă, două odăi cu antreu la mijloc, era ținut de doamna Elena Alexandrescu,

femeie trecută de patruzeci de ani, încă arătoasă, văduva unui ofițer pe care ea îl pomenea când maior, când colonel și care murise locotenent. În camera din față ședea doamna împreună cu Jean Ionescu, copist la interne, tinerel și berbant. În antreu se găseau numai două lăzi cu cărți, biblioteca doctorului Vasile Popescu de la Pitești, soțul fiicei doamnei Alexandrescu, Mimi.

Odaia din fund, cu două fereștruci spre curte, un pat de tablă, un lavabou, o masă rotundă, trei scaune, un dulap hodorogit și câteva fleacuri, botezate bibelouri de familie, era a lui Titu. În curte, mai încolo, stătea un cizmar evreu, Mendelson, cu cinci copii, dintre care cel mare își termina armata la artilerie, apoi un plăcintar bulgar cu dugheana în vecini, un croitor rămas văduv de curând cu patru copii mici, un pensionar cu soție tânără, având în gazdă un student...

De cum păși în curte, tânărul Herdelea auzi ciripirile mulțumite ale doamnei Alexandrescu și înțelese că Jean trebuie să fi plecat la birou. Ușa dinspre antreu era larg deschisă, iar doamna se aranja în oglindă cu puful de pudră într-o mână și batonul de roșu în cealaltă, ca o porumbiță bătrână și cochetă.

— Sărut mâna, doamnă Alexandrescu! strigă Titu amabil ca totdeauna, scoțând din buzunar cheia de la camera lui și potrivind-o în broască.

— Bonjur, bonjur, domnu!... răspunse gazda încântată de chirișul ei, care se purta atât de cuviincios. Dar ce ești așa de grăbit? Poftim încoace nițel, că doar n-am să te mănânc, adăugă apoi cu glas de sirenă răgușită, continuând operația de pictură facială, în vreme ce Titu, din pragul camerei lui, după ce deschisese ușa, își aruncă pălăria pe masă. Sunt singură. Jenică, săracuțul, s-a dus la minister... Vino, vino, n-ai frică! Jenică nu-i gelos, cu toate că mă adoră...

Își aduse aminte de pat, văzu niște adâncituri și se repezi să le netezească, murmurând cu o satisfacție plină de mândrie:

— Uite – așa-s bărbaii de neastâmpărați... Parcă poți scăpa de insistențele lor?

Titu se simți jenat și, ca să schimbe vorba, se grăbi să-i spuie că diseară va veni acasă poate mai târziu, pentru că are să petreacă la restaurantul Enache cu un domn.

— Ah, Enache, ce delicios se mănâncă la Enache! suspină romantic doamna Alexandrescu. N-am mai fost însă de când trăia răposatul, fie iertat...

Se pierdu un răstimp în glorificarea bietului Mache, care s-a prăpădit așa de tânăr. Îi arată o fotografie, să-i dovedească ce frumos bărbat a fost. Îi spuse că numai grație zestrei ei reglementare a putut mărita pe Mimi, căci altfel, prin câte necazuri a trecut, nici n-ar fi avut cu ce s-o urnească din casă. Pe urmă, sfârșindu-și pictura, începu să-i istorisească pe larg câte certuri și aproape scandaluri a avut bietul Jenică din pricina ei cu părinții lui, care sunt niște oameni foarte bine, dar cu idei foarte învechite în unele privințe și n-au vrut să-i admită în ruptul capului să trăiască cu ea, ci au umblat din răspuiteri să-l însoare cu o urâtenie despre care ziceau că ar fi o partidă strălucită. Jenică însă, cât e dânsul de drăguț altfel, are o fire foarte voluntară și le-a declarat categoric că mai degrabă rupe cu toată familia orice relație, decât să se despartă de iubita lui, care, pe lângă că e o femeie superbă, îl și îngrijește admirabil și-l iubește cu adevărat. Și așa bătrânii au fost siliți să cedeze, încât azi sunt buni prieteni și absolut intimi. De altminteri, și ea a avut destule mizerii și mai are, din cauza lui Jenică, cu ginerele ei. Mimi n-ar zice nimic, fiindcă ea știe cât a suferit sărmana maică-sa și s-a jertfit, și că măcar acum are dreptul să-și trăiască și ea traiul. Dar ginerele e băiat de la țară, cu moravuri de la patruzeci și opt, și i-a declarat verde că el nu-i va mai trece pragul cât va fi cu Jenică, nedorind să se găsească față în față cu peștele ei. „Auzi, Jenică pește, el care e funcționar și...” Ba a oprit și pe Mimi să o vază, așa

că drăguța de ea, când vine prin București, trebuie să se întâlnească aproape pe furiș cu mama ei, care a născut-o și a crescut-o.

— Of, Doamne, greu se mai plătește și puțină fericire ce i-e scrisă omului! suspină sfârșind doamna Alexandrescu, cuprinsă de înduioșare.

Tănărul se zăpăci de tot ascultând destăinuirile atât de intime, mai ales când luara o întorsătură tristă. Se sculă încet, gândindu-se ce-ar putea să-i spuie ca să-i șteargă amărăciunea. Doamna Alexandrescu își regăsi singură vioiciunea, pornindu-se să-și laude fata, frumusețea ei, inteligența ei, dragălașia ei și făgăduind lui Titu că-l va prezenta negreșit, ca să o cunoască și să-și dea seama ce înseamnă o ființă într-adevăr adorabilă... Neavând nici o treabă, doamna l-ar fi ținut la taifas până noaptea, ca și alte dăți. Titu ardea de nerăbdare să se pregătească pentru întâlnirea de diseară care poate să însemneze o întorsătură în viața lui. Tocmai chibzuia cum să se retragă fără să o jignească cumva, când auzi în curte o voce strigând:

— Domnul Titu Herdelea!

Câteva glasuri răsunară îndată afară:

— În față, în față!

— E factorul, explică doamna Alexandrescu.

Titu făcu numai trei pași până în antreu, unde se și ivise factorul. Era o scrisoare de acasă. Salută pe doamna Alexandrescu și intră în odaia lui, cuprins subit de emoție. Prima scrisoare de când s-a așezat în București... Rupse plicul și sorbi cu înfrigurare cele șase pagini de scris mărunt în care doamna Herdelea, în stilul ei evanghelic, presărat cu maxime morale și povețe înțelepte pentru „dragul mamei înstrăinat“, îi spunea toate câte s-au petrecut prin Amaradia după plecarea lui, de la moartea lui Ion Glanetașu și până la logodna Ghighiței cu învățătorul Zăgreanu. „Cununia însă vom face-o tocmai după Crăciun, ca să ne putem înfățișa cu

vrednicie. O să le dăm lor casa din Pripas, să nu mai stea așa pustie și să le poarte și lor noroc, cum ne-a purtat nouă... Ne-ar fi drag să fii și tu la nuntă, biata copilă și acum plânge gândind că tu poate n-ai să poți veni. Dar tu să-ți vezi de soarta ta și să cauți să te chivernisești cât mai bine și să nu pierzi nădejdea în Dumnezeu, că Dumnezeu nu lasă pe cei drepți și cu credință. Trebuie să ai răbdare multă, dragul mamei, că nici pe acolo nu zboară pui fripți și plăcinte calde, omul să nu despereze, ci să lupte cu toate piedicile până ce izbândește cu ajutorul lui Dumnezeu... Are să înceapă în curând frigul și iarna, și nu știi dacă tu ai haine groșuțe. Să iei seama și din cei dintâi bani să-ți cumperi ori, dacă pe acolo-s prea scumpe, să trimiți bani, să-ți facă Ștrulovici, că-l știi ce frumos lucrează și ieftin...”

Într-un post-scriptum, Ghighi adăuga că ea nu se cunună, orice ar face bătrânii, dacă nu vine și el la nuntă, și-i mai spunea că va merge negreșit la balul studenților, dar încă nu știe cu ce rochie, că ea ar vrea să-și facă una nouă, mai ales că e și logodită, și toți ochii vor fi pe ea.

În alt post-scriptum, bătrânul Herdelea îl îndemna să nu uite a scrie ceva pentru *Tribuna Bistriței*, cum a făgăduit când a plecat, căci directorul și acuma așteaptă dările de seamă despre serbările „Astrei”. De asemenea să-i trimită gazete din țară, să vadă și domnii noștri foi românești adevărate, iar când va publica de ale lui, să poată arăta tuturor ce face feciorul lui în România...

Titu reciti scrisoarea de câteva ori, parc-ar fi vrut s-o învețe pe dinafară. Completa din sufletul lui toate veștile. Se simțea din nou acasă, în Ardeal, în lumea unde fiecă amănunt, oricât de neînsemnat, avea o rezonanță vie pentru întreaga lui fire. Sub farmecul amintirilor, cuprins de o nostalgie dureroasă, vru să se apuce pe loc să răspundă, ca și când numai astfel și-ar fi putut ușura inima. Pe masă erau câteva cărți aduse de acasă, biblioteca lui, apoi caiete cu

însemnări, cu crâmpeie de poezii, cerneală, tocuri... Numai hârtie de scrisori n-avea. Căutând un petec de hârtie potrivită, își aduse aminte de Iuga, coborî în realitate și hotărî să amâne răspunsul până ce va putea comunica lucruri mai multe și poate mai bune.

De altfel, se făcuse ora șase și, deci, era momentul suprem să se gătească pentru diseară. Mai cu seamă că trebuia să-și aranjeze unele mici lucruri, să-și mai coasă câte ceva, să-și lustruiască ghețele, să-și perie costumul negru de camgarn pe care nici nu l-a prea îmbrăcat aici, încât s-ar putea duce cu el și la Palat. Voia să fie foarte exact la întâlnire, căci omul civilizat întâi după exactitate se cunoaște. Mai bine să aștepte el câteva minute decât să fie așteptat.

4

— Ai întârziat, prietene! zise Grigore Iuga zâmbind și întinzându-i mâna. Mi se pare că te-ai bucureștenizat și dumneata?... Dar ia loc colea, lângă mine!... Noi nu te-am așteptat, că ne-a fost foame...

Un chelner luă pălăria și pardesiul lui Titu în vreme ce el, uluit, nu știa dacă să mărturisească adevărul sau să lase pe Iuga să creadă că n-a fost exact la întâlnire. Se pomeni murmurând cu un glas străin, confuz:

— Ba eu sunt pe aici de mult, mi-am și azvârlit o dată ochii înlăuntru, iar pe urmă m-am plimbat prin fața restaurantului tot așteptându-vă, de mă și mir cum nu v-am văzut când ați intrat...

— Nu te scuza, că și noi am întârziat un sfert de oră! îl întrerupse Grigore amical. Așa suntem noi românii toți... Dar să cunoști pe prietenii mei!

Făcu prezentările. Avocatul Baloleanu, deși numai cu câțiva ani mai mare ca Iuga, era foarte voinic, avea o bărbuță cafenie tun-să energic și un început de chelie pe care o ascundea cu fire de

împrumut. Ochii albaștri-verzui îi sticleau inteligent și șiret. Mânca mult, se văita că băutura îl balonează și nu se putea reține oricât medicii îl preveniseră că e predispus la obezitate. Îl pasiona politica. Fusesse deputat când i-a fost partidul la putere, devenind șef de organizație la Ialomița, unde avea, dobândită mai recent, o moșie de vreo șase sute de pogoane. Clientela puțină, dar solidă, îi asigura venituri considerabile, care îi dădeau faima de mare avocat, pe când de fapt el nu pleda decât prea arareori și privea chiar cu puțin dispreț pe confrății de bară, pe lătrători, cum îi poreclise el în glumă. Totuși se bucura de trecere la Palatul de Justiție, pentru că era socotit om politic de viitor și făcea multe servicii prin influența lui la mărimile zilei. Celălalt tovarăș de masă, Constantin Dumescu, directorul Băncii Române, cu ochelari de aur, spân, părul blond-cărmiziu, smead și puțin adus de spinare, parcă trupul i-ar fi fost prea lung, părea un taciturn. Era burlac și prieten bun cu tatăl lui Grigore.

Cei doi primiră pe Titu fără entuziasm, ca și când le-ar fi stricat atmosfera. Tânărul, după invitația lui Iuga, se adânci în studiul listei de bucate, înfricoșat, necunoscând încă mâncările din Țară și mai ales numirile lor. Îi era apoi necaz și nu se putea dumeri cum de n-a observat pe Grigore când a sosit, încât acum are să creadă că nu e om de cuvânt, deși el a venit cu o jumătate de ceas mai înainte, numai ca să nu întârzie, dar n-a îndrăznit să intre și să ocupe o masă.

După o scurtă tăcere, Baloleanu relua convorbirea întreruptă de apariția tânărului, zicând cu un aer de superioritate:

— Așa, dragă Grigoriță, cum îți spuneam... Problema țărănească nu se poate rezolva fără sacrificii din partea celor ce stăpânesc pământul. Asta-i lege! Toate celelalte, toate considerațiile secundare sunt paliative. Țăranul vrea pământ. Scurt. El atâta știe și asta îl doare.

— Iartă-mă, Alexandre – răspunse Iuga, calm, cu o lucire în ochi care arăta că discuția îi frământa sufletul – dar așa cum o pui tu, problema devine un simplu pretext de propagandă electorală sau de demagogie ieftină și primejdioasă. A stârni pofte e foarte ușor. Mai greu e să le și împlinești. Cum vrei tu să mă convingi pe mine, proprietar, să dăruiesc țăranilor pământul pe care-l muncesc, împreună cu dânșii din moși-strămoși, când în același timp tu însuți cumperi moșii și...

Puțin vexat, avocatul nu-i dădu răgaz să continue:

— Pardon, pardon! Să punem lucrurile la punct! Înainte de toate să fim înțeleși că nu discutăm chestia din punct de vedere particular personal. Eu am vorbit făcând abstracție că tu, întâmplător, ești mare proprietar sau că eu, tot întâmplător, fac politică. Suntem, mai presus de orice, oameni care cunoaștem problema țărănească și din cărți, și din experiență, care ne interesăm de ea cum se interesează toată lumea, fiindcă de rezolvarea ei depinde soarta noastră și chiar viitorul țării, nu-i așa? Vasăzică o dezbatere academică. Sunt sigur, de altfel, că, de-ar fi nevoie de sacrificii, conu Miron și cu tine ați fi cei dintâi să faceți gestul...

— Ba te înșeli grozav, dragul meu! protestă Grigore. Tata n-ar consimți niciodată să se despartă de moșia de care-l leagă un trecut de greutate și de mândrie. Pentru el pământul înseamnă viața însăși, ca și pentru țăran, știi prea bine, că ai fost pe la noi și cunoști situația. Dar nici eu, cu toate că nu mă simt atât de intransigent, n-aș fi dispus să fac cadouri, nu țăranilor, care nu le cer, ci demagogilor mărunți de la orașe, care vor să-și creeze merite electorale agitând pe sub mână teorii pe care cei cu răspundere le repudiază și pe care nici înșiși agitatorii nu se gândesc să le puie în practică!

— Uite conservatorul! zâmbi Baloleanu către Dumescu, apoi întorcându-se iar la Iuga: Un moment, iubitule! Pentru că adineaori m-ai pus în cauză pe mine, țin să precizăm lucrurile... Ei bine,

crezi tu că mica mea proprietate, câștigată cu sudoarea unei munci cinstite de zece ani, de încă și azi mai am datorii pe ea, crezi tu că tocmai cele câteva biete sute de pogoane ale mele au să rezolve problema? Și totuși, iacă, declar aici solemn, deși sunt om sărac, că într-un caz de nevoie, eu pun la dispoziția țării peticul meu de moșie fără să crâcnesc! Ești mulțumit? Am fost clar?

— Evident, cum să n-o oferi și statului, dacă ai putut s-o arendezi îndată ce ai luat-o? făcu Iuga apăsător, fără a-și ascunde disprețul.

Ignit și scandalizat că s-a găsit cineva, ba încă un bun prieten, care să-i pretindă lui, avocat cu vază și om politic, să se înfunde la țară, Baloleanu zise ironic:

— Doar n-ai să-mi ceri acuma, puiule, să mă las de meseria mea pe care, de, o cunosc nițeluș, ca să mă apuc de agricultură?

— Îți cer, dacă vrei să ai pământ! Cine are pământ să-l muncască și să-l iubească, ori să renunțe! Tu, dragul meu, ai luat moșia ta de sub nasul sătenilor care umblau s-o cumpere și s-o împartă între ei. Te-ai dus, i-ai înlăturat și a treia zi ți-ai trimis arendașul să stoarcă bani din ea pentru tine și pentru el. Pe de o parte împiedicați pe țăran să cumpere pământ când se oferă prilejul, iar pe de altă parte mă îndemnați pe mine, care asud alături de țărani, să mă despart de moșie, s-o arunc, uite așa, ca pe un dinte stricat!

— Ei, dragă Grigoriță, observă avocatul mai moale, sunt prea puțini proprietari ca voi. Marea, imensa majoritate a pierdut de mult contactul cu pământul. O măsură generală nu se poate lua după cei puțini, ci după ceilalți.

— De ce n-ai lua întâi măsuri față de cei ce s-au înstrăinat de moșiile lor? De ce vă gândiți numaidecât să distrugeți o clasă socială, poate cea mai loială, cea care reprezintă bogăția de bază a țării? A, firește, n-au rămas mulți proprietari la datorie. A început să le vie unora greu să stea la țară, să li se pară dezonorant a munci pământul sau chiar a munci în general. Preferă să tragă venituri grase

și să le risipească în petreceri. Locul lor l-a luat arendașul, care stoarce arenda pentru boier și alta, mai bună, pentru el însuși. Atunci evident că țăranul geme, și se zvârcolește, și amenință, când în surdină, când fățiș. În vreme ce eu, proprietar, muncind și economisind, de-abia scot din moșia mea cât să pot trăi onorabil, arendașul, vecinul meu, plătește zeci de mii de galbeni proprietarului și își umple și el desagiile. De unde diferența? Din buzunarul arendașului sau din mizeria țăranului?... N-am dreptate, nene Costică? sfârși Grigore adresându-se deodată lui Dumescu. Spune dumneata, am ori n-am dreptate?

Directorul de bancă ședea cu ochii în farfurie și asculta jenat, fiindcă amândoi vorbeau tare, încât lumea de la mesele dimprejur se uita la ei. Întrebarea totuși îl surprinse. Nu urmărise discuția decât superficial. Lui, om de cifre, dezbaterile la un pahar de vin i se păreau cam futile, dacă nu comice. O problemă gravă nu se limpezește între un șnițel vienez și o plăcintă cu mere. Cel mult se încurcă și mai rău. Înainte însă de-a răspunde el, de la masa de alături interveni cineva cu glas familiar:

— Îmi dați voie...

Toți întoarseră capetele, mirați de amestecul unui străin în conversația lor.

— Sunt Ilie Rogojinaru și am avut fericirea să ne cunoaștem azi în tren cu domnul Iuga...

Arendașul era singur la masă. Venise mai târziu și, vrând-nevrând, a auzit discuția. Netulburat de mirarea lor, își mută scaunul puțin mai aproape și urmă, parcă i-ar fi cunoscut pe toți de când lumea:

— Numai pentru că domnul Iuga spunea că arendașii ar fi așa și pe dincolo... Acu, nu că sunt și eu arendaș, dar cred că dumnealui greșeste vorbind rău despre niște oameni care nu merită atâta hulă. Să nu fie cu supărare, cucoane, dacă iarăși nu ne lovim în

părerii, zău așa! Arendașul nu e chiar o pacoste pe țară, cum ziceți dumneavoastră și cum scrie prin gazete. Nu, nu! Ca să poată scoate arenda, plus un oarecare venit pentru ostenelile lui, arendașul trebuie să muncească de trei ori cât un proprietar. Țăranul nu lucrează nici mai mult, nici mai ieftin la arendaș ca la boier, ba mai degrabă dimpotrivă. Iau martor chiar pe domnul Iuga să vă spuie cinstit dacă învoielile la arendașii vecini cu Amara sunt mai grele ca pe moșiile dumnealor. Arendașul însă, împins de nevoi, a făcut economii la cheltuieli, a cultivat mai intens pământul, a pus în circulație terenuri care înainte erau pârloage, a introdus mașini, în sfârșit, a ridicat nivelul exploatarei agricole. Toate astea nu valorează nimica? Or fi ei și arendași ticăloși care asupresc pe țărani, cum sunt și printre proprietari, dar să-i osândim așa, în bloc, fără circumstanțe ușurătoare, nu e drept și nici bine!

Grigore Iuga, enervat de intervenția insolită a arendașului, răspunse apăsător și disprețuitor:

— O fi, stimate domn, dar dacă nu apăreau arendașii între proprietari și țărani, azi n-am mai avea o chestie țărănească în România! Nașterea arendașilor a împiedicat trecerea pământului în mâinile țăranilor, cum ar fi fost natural și sănătos. Proprietarul care s-a săturat de moșie ar fi vândut-o sătenilor dacă nu se îmbulzea arendașul, oferindu-i un venit mare și sigur, fără nici o muncă și bătaie de cap pentru dânsul!

— Asta se poate, admise Rogojinaru cu un surâs candid. Se prea poate. Nu zic ba... Cu condiția ca țăranul să fi fost într-adevăr harnic și întreprinzător. Mie însă, care am o veche experiență în privința asta, dați-mi voie să rămân convins că arendașul a intervenit tocmai fiindcă țăranul român e leneș și nepăsător, așteptând să-i vie totul de-a gata de la boier sau, în vremea din urmă, de la stat... Uite-așa, domnilor! Scuzați-mă dacă sunteți de altă părere, dar eu...

Baloleanu avu un gest de consternare, fără a putea protesta. Grigore, abia stăpânindu-și revolta, întrerupse vehement pe arendaș:

— Te-am auzit și în tren vorbind cum vorbești acuma, onorate domn. Nu ți-am răspuns, fiindcă mi se pare monstruos ca un om care trăiește și se îmbogățește din exploatarea țăranului să afirme totuși, cu atâta insistență, că țăranul e leneș. Dar chiar presupunând că ar fi cum zici dumneata, imputarea sau ocară dumitale n-ar privi pe țăranul nostru, ci pe cei ce l-au emancipat numai de formă și l-au lăsat, în fapt, mai încătușat ca pe vremea robiei. În loc să-i fi dat învățătură și educație cetățenească, a fost menținut cu sila în întuneric. Nu ne-a trebuit țăran-cetățean, ci țăran-animă. Și acuma, culmea batjocurii, îl mai și insultăm că e rău și trândav... A, întreabă-l pe dumnealui, continuă arătând brusc pe Titu, care încremeni, că-i ardelean și-a venit de curând încoace, întreabă-l dacă țăranul dumnealor e leneș și lipsit de inițiativă! Și nu uita că acolo românul se află sub jug străin! A avut însă conducători cu tragere de inimă, care l-au învățat și i-au deschis mintea, a avut pilde care l-au îndreptat pe calea cea bună. Noi vorbim mereu despre țărani și ne mulțumim cu vorba goală și niciodată nu facem nimic cinstit și dezinteresat pentru ei!

Avântul lui stârni mici surâsuri ironice primprejur. El însuși își dădu seama că a devenit patetic, că tonul lui nu cadrează cu locul, și tăcu mai jenat chiar decât Dumescu, care începuse să dea semne de nerăbdare. Rogojinaru, deși avea replica gata, ca să nu mai învenineze lucrurile, se mulțumi să mormăie ceva în farfuria lui. Doar Baloleanu zise încet, ca pentru masa lor:

— Foarte just, dragă Grigoriță, foarte adevărat! Bietul țăran nu știe decât să rabde, fiindcă nimeni nu l-a învățat altceva. Iar când nu mai poate și-i ajunge cuțitul la os, atunci e natural să izbucnească în iureș de foc și sânge. Numai la noi se mai pomenesc, în plin secol de civilizație occidentală, răscoale de țărani exasperați, când ici,

când colo, pentru că numai la noi țăranul nu găsește nicăieri dreptate. Până ce avem să ne trezim cu o catastrofă să zguduie țara din temelii!

Tot el însă, înțelegând că discuția s-a împotmolit, căută să schimbe făgașul. Aduse vorba despre recolta care ar fi fost destul de bună, dar nu se poate valorifica din pricina crizei financiare, apoi despre situația guvernului, pe care el o socotea șubredă, în speranța că în curând va reveni la cârmă partidul lui. Trecând la politica externă, ajunseră la frații ardeleni și la Titu Herdelea. Acuma se mai învioră și Dumescu, naționalist fervent, care visa veșnic numai cucerirea Transilvaniei. Grigore le spuse că tânărul Herdelea ar dori să-și găsească un rost în țară și Dumescu, fiind vorba de un ardelean, îi oferă îndată un loc de funcționar la banca lui, deocamdată modest, firește, rămânând să se vadă ulterior dacă va merita mai mult. Iuga mulțumi refuzând: ce să caute un poet la bancă, afară, cel mult, de vreun împrumut de franci, fără girant, fără dobândă și fără termen de plată? Titu însuși tăcuse, dar se bucură că Grigore n-a primit. N-a trecut el Carpații ca să ajungă funcționar la bancă. Mai curând la vreun ziar ar fi să i se găsească vreo întrebuințare, adăugă Iuga. „Da, da, la vreun jurnal“, repetă și tânărul cu însuflețire. Baloleanu era bun prieten cu directorul *Universului*, căruia îi câștigase un proces dubios. Făgădui că va interveni, numai Titu să aibă grijă să-i reamintească, dacă cumva ar uita.

— Pe mine să mă ierțați acuma, zise pe urmă avocatul, pregătindu-se de plecare. Mi-am lăsat nevasta să mănânce singură numai de dragul tău, Grigoriță, că nu te-am mai întâlnit de un veac. Sper că și tu ai să-mi faci plăcerea să vii într-o zi să dejunezi la noi, să te mai vadă și Melania mea, că mereu vorbim de tine. Poftești când vrei tu, oricând, nici n-ai nevoie să anunți, ca acasă...

Între Grigore și Dumescu se încinse o controversă asupra notei, fiecare revendicând pentru sine obligația de plată. Grigore

ieși biruitor, numai amenințând cu o supărare eternă. În fața restaurantului se despărțiră. Iuga rămase cu Titu. Chiar atunci apără în ușă și Rogojinaru, cu o țigară de foi între dinți, cu o umbrelă străveche la subțioară.

— Cucoane! zise dânsul către Grigore, cu glas dulce, părintesc. Dumneata ești tânăr și te aprinzi iute, pe când eu sunt bătrân și nu mă supăr cu una, cu două. Nu știu când ne-om mai întâlni, dar să dea Dumnezeu să nu zici niciodată: „A avut dreptate afurisitul de Rogojinaru...” Noapte bună!

Grigore Iuga îl privi o clipă și nu răspunse nimic. Familiaritatea arendașului îl săcăia. De altminteri, se simțea obosit și, mai ales, plictisit. Discuția de la masă îi răscolise nervii. Își propusese de atâtea ori să nu mai vorbească despre lucrurile acestea și totuși mereu își călca hotărârea.

Coborâra în Calea Victoriei fără a schimba un cuvânt. Se pornise un vânt aspru, prevestitor de ploaie rece. Norii se lăsaseră jos, aproape până pe acoperișele caselor. Câte un vârtej de aer se răsucea pe stradă, măturând praful, ridicându-l și aruncându-l pe trotuare, între picioarele rarilor trecători. Grigore își aduse iar aminte de Rogojinaru: „Vezi, el a presimțit schimbarea vremii și a venit cu umbrela...” O trăsură venea în goană dinspre șosea cu un domn între două femei, hohotind de veselie, parcă toată lumea ar fi fost a lor.

Titu Herdelea pășea tăcut și prudent. Vedeă că Iuga n-are chef de vorbă și nu voia să-l supere. Își făcu în gând bilanțul serii și chibzuia că poate fi mulțumit. Dacă ar intra la *Universul*, s-ar putea socoti aranjat definitiv și bine. Nu e un ziar subțire, dar pare a fi solid și răspândit. Ar fi preferat *Adevărul*, care e mai simpatic, mai opozant și mai intelectual. Pentru început e bine și așa. Numai să nu uite avocatul să vorbească cu directorul. Are să treacă mâine negreșit pe la Baloleanu... Adică nu, să se consulte întâi cu Iuga.

Trebuie să ia seama, să nu facă vreo gafă, să-l ofenseze și să-l piarză. Când i-a scos Dumnezeu în cale un om atât de extraordinar, nu mai contează câteva zile de așteptare...

Prin Piața Palatului Regal i se păru totuși că tăcerea a fost prea lungă. Cumpănind despre ce i-ar putea vorbi, își aminti cu cât interes a discutat Grigore despre nevoile țărănești. Îi zise deci ezitând, parcă i-ar fi pipăit sufletul:

— Nici n-am pomenit atâta ce se vorbește pe aici despre țărani și mereu despre țărani. Toată lumea, pretutindeni, întruna: chestia țărănească, problema țărănească, să facem așa, să facem altfel... De ce atâta discuție? Până și la mine în curte, toți chiriașii, cum se adună la taifas, repede ajung la țărani, ș-apoi dă-i și dă-i cu problema și cu chestia... Baremi un cizmar jidov și mai ales feciorul lui, care-i mare socialist, nu mă întâlnesc o dată să nu-mi bată capul cu fel de fel de soluții și cu proorocirea că, de nu se rezolvă chestia țăranilor, are să vie revoluția să facă praf și cenușă Bucureștii!

Grigore tresări ca trezit dintr-o visare. În aceleași clipe, aceeași întrebare și-o pusese și el, căutându-i răspunsul. Murmură cu privirea spre norii mânioși ce se vâltorau peste capetele lor:

— Poate să fie numai o modă trecătoare, dar poate să fie și o durere străveche, care apasă sufletele ca o pâclă năbușitoare. Cine știe?

5

Grigore Iuga se perpelea în pat fără somn. Răsfoise gazetele de seară și nu reținuse nimic. Gândurile îi rătăceau tulburi, neostoite, răscolind amintiri, amărăciuni, planuri, speranțe și izgonind mereu liniștea sufletului. Stinsese becul de pe noptieră de câteva ori și tot de atâtea ori îl reaprinsese, ba să refacă un calcul salvator, ba să controleze un preț al zilei, ba să observe un amănunt pe fotografia Nadinei care, din perete, deasupra patului, îl urmărea cu ochi galeși.

Prăvălită, trei sferturi goală, pe o blană de urs, cu brațul rezemat pe capul fiarei, sânii ei mici păreau încremeniți într-un spasm voluptos, iar șoldurile-i calde se alintau cu îndemnuri, în vreme ce întreaga-i figură surâdea, cu o candoare virginală și prefăcută. În ramă grea, fotografia mărită aproape natural era un cadou de ziua lui din partea ei. Atunci, cu trei ani în urmă și numai un an după cununie, a mințit că-l bucură cadoul ei, i-a mulțumit și a îmbrățișat-o, dar în sineși a fost întristat și decepționat. Avea pretenția, nemărturisită, să-i aparție exclusiv lui măcar goliciunea ei trupească. Îl indigna închipuirea că soția lui, dragostea lui cea mare, s-a putut arăta astfel unui bărbat străin, fie el chiar fotograful.

Sosise în București plin de încredere că toate vor merge strună. A încasa rata a doua și ultima din prețul grâului vândut și livrat, a aranja cu Dumescu, la Banca Română, polița care ajunge luni la scadență, erau treburi ce se puteau lichida în două ore. După ce va isprăvi afacerile, proiectase să mai stea vreo două-trei zile, să se întâlnească cu prietenii, să le reamintească prin prezență că trăiește. Pe urmă înapoi la Amara cu restul de bani, care va fi suficient pentru nevoile curente până la valorificarea porumbului.

Era ordonat și meticolos. Cu atâta se alesese din cei doi ani petrecuți în Germania. Își întocmise programul de acasă în toate amănuntele. Polița cerealistului o avea în buzunar cu scadența pentru mâine. O considera aur curat. Semnătura celei mai importante firme de export de cereale din România se bucura de respect în toată Europa.

În strada Bursei, primul punct din program, soarta a tras o dungă brutală peste combinațiile lui. Șeful firmei, un armean înalt, bătrân și rigid, l-a poftit în biroul său particular, i-a oferit cafea și o havană de contrabandă și l-a rugat confidențial și stăruitor să-i îngăduie o amânare de o lună, una singură, pentru plata ratei. Gri-gore a încercat să obiecteze că e vorba de o poliță, că... Au urmat

explicațiile și considerentele. Timpuri excepționale. Prețurile au scăzut brusc pe piețele străine în ultimele săptămâni, aproape o prăbușire. A căzut în balanță concurența rusească, neașteptată; recolta muscalilor, de unde se anunțase compromisă, a ieșit deodată arhiabundentă. Rusia e totdeauna cu surprize. Nu l-ar fi durut capul de asta. El, negustor prevăzător, a făcut toate aranjamentele în timp util. L-au nenorocit însă căile ferate, care n-au putut executa transporturile când a trebuit. Apoi vapoarele care au stat, unele mai stau și azi, la Brăila, de pomană, fiindcă n-au avut ce să încarce. Pierderile se ridică la peste treizeci la sută din valoarea mărfii. Și, vârf la toate, criza financiară, stupidă, care s-a abătut așa din senin, a zdruncinat tot creditul și paralizează orice posibilitate de mișcare.

Grigore asculta și nu auzea. Precis era doar faptul că nu va primi banii; restul erau vorbe. Ascultând își zicea întruna că, în ciuda tuturor explicațiilor, dacă el ar refuza amânarea, armeanul totuși ar plăti, căci n-ar putea lăsa să i se protesteze polița și astfel să-și ruineze toată întreprinderea. Refuzul însă ar însemna ruptura cu firma cu care tatăl său lucrează de douăzeci de ani și care, de multe ori, în momente grele, le-a făcut destule înlesniri. Poate el să-și ia răspunderea unui refuz? Sau, dacă acceptă amânarea, cum să aranjeze datoria de la Banca Română și cum să se întoarcă acasă cu mâna goală? Nici n-a refuzat, nici n-a acceptat. Va răspunde mâine, după reflexiune matură.

De la armean s-a dus la Dumescu, la bancă, să-i ceară sfat și ajutor. Era într-o consfătuire gravă și nu l-a putut vedea. I-a lăsat un cuvânt, poftindu-l la masă. Știa că Dumescu nu discută lucruri serioase decât la birou. Și-a închipuit că poate se va ivi totuși un prilej favorabil să pregătească măcar terenul. De aceea l-a luat și pe Baloleanu. Acuma, târziu, își dă seama că toată combinația, care i s-a părut foarte ingenioasă, a fost o nerozie. Dacă ar fi fost înțelept, văzând că nu poate vorbi cu Dumescu la bancă, ar fi așteptat

liniștit până mâine, ar fi mâncat cu tânărul transilvănean și acum ar dormi în loc să se zvârcolească zadarnic.

Când a intrat în odaie, după ce s-a despărțit de Titu Herdelea, a întâlnit îndată privirea Nadinei din fotografie. S-a înfuriat. Și-a adus aminte că din pricina ei (altădată ar fi zis: de dragul ei) a făcut datoria la Banca Română, puțin înainte de surpriza ei cu cadoul. A crezut atunci că refuzul ei de a sta la țară mai mult de douăzeci și patru de ore ar fi numai din cauză că i-e silă de „cocioaba fără gust și fără confort“, cum spunea ea că este conacul bătrânesc de la Amara. Ca să o ademenească, s-a gândit să clădească un castel demn de frumusețea ei. Bătrânul era mâhnit că vechiul conac, în care s-au născut și au trăit patru generații de înaintași, nu mai mulțumește pe Grigore. Socotea planul lui drept începutul destrămării. Construcția s-a început și s-a terminat cu bani împrumutați de la Banca Română. Nadina a găsit foarte gentilă atenția lui, a petrecut două săptămâni să-și inaugureze castelul, apoi s-a întors, plictisită, la București. Nimeni nu-i poate pretinde să se înmormânteze de vie nici chiar într-un cavou de lux. O fotografie, soră geamănă cu cea de deasupra patului, numai cu rama ruralizată, potrivită locului, a rămas acolo ca să-i ție de urât lui Grig. Și datoria la Banca Română, din care nu s-a putut amortiza nici jumătate în cei trei ani trecuți de atunci.

Miron Iuga a descoperit pe Nadina pe când Grigore era la Berlin. Tatăl ei, Tudor Ionescu, cumpărase mai demult de la Teofil, fratele lui Miron, cele două moșii, Babaroaga și Lespezi, vecine cu Amara. Noul proprietar a venit, foarte prietenos, îndată ce a iscălit actele, și a cerut lui Miron povește asupra mijloacelor de exploatare cât mai bună a pământurilor. A fost un simplu pretext de cunoștință: nu-i trecuse lui niciodată prin minte să-și bată capul cu muncirea moșiilor. Își găsisese arendaș și se înțeleșese asupra venitului înainte chiar de a fi încheiat cumpărarea. Miron a aflat mai târziu că Ionescu ar fi un bogătaș de origine obscură, stabilit de

puțin timp în București, unde achiziționase câteva case de raport. Asta a fost cu vreo douăzeci de ani în urmă. Apoi, de niște Paști, acum câțiva ani, a primit iar vizita vecinului, de astă dată însoțit de fiul său Gogu și de Nadina. Între cele două odrasle era mare deosebire de vârstă, feciorul putea să aibă peste patruzeci de ani, fata cel mult douăzeci. Tudor Ionescu i-a povestit c-a fost însurat de trei ori și că Gogu e din prima căsătorie, iar Nadina din a treia. Fiindcă a schimbat arendașul, i-a adus și pe ei să vază proprietățile, mai ales că ale lor vor fi, în curând, Babaroaga a Nadinei și Lespezi a lui Gogu. Deocamdată atâta vrea să le dea, când se vor căsători, și câte o casă în București. Ce mai are tot al lor va fi, parte dreaptă, dar numai după moartea lui. „Mult n-au să mai aștepte, că am bătut șaptezeci”, a adăugat zâmbind fără regrete. Numai de nu s-ar săvârși înainte de a-i vedea așezați. Mai frică i-e de Gogu, că atâta a amânat însurătoarea până ce i-a cam trecut vremea. Despre Nadina n-are nici o grijă; o fată ca ea nu poate rămâne nemăritată, pentru că n-ar lăsa-o pețitorii. Miron Iuga s-a uitat atunci mai bine la ea și a răspuns că da, așa este... Până peste vreo trei luni, când s-a întors Grigore din Germania, bătrânul Iuga s-a gândit deseori la Nadina, viitoarea stăpână a moșiei Babaroaga. Cât l-a mâhnit pe el fărâmițarea și înstrăinarea pământurilor părintești și cum le-ar mai fi luat dânsul dacă Teofil n-ar fi pretins bani gheață! Cu limbă de moarte se gândea să dea în grijă lui Grigore să reîntregească domeniul lui Iuga, dacă Dumnezeu nu-l va învrednici pe el însuși să-și împlinească dorința cea mai fierbinte.

Grigore avea atunci douăzeci și patru de ani. Plecase în Germania să se specializeze serios în agronomie, după ce își luase licența în drept la București, nu ca să practice, ci să aibă un titlu. A plecat pentru trei ani, mai că-sa a murit după primul și bătrânul i-a cerut să rămâie acasă, să dea dracului știința ceea zadarnică. De-abia s-a învoit să-l mai lase încă un an.

S-a întors din străinătate cu capul plin de planuri îndrăznețe și cu soluții sigure pentru toate greutățile. Bătrânul l-a ascultat de câteva ori fără să se supere, cum se aștepta Grigore. Își zicea că generozitățile acestea sunt ale tinereții și că băiatul se va cuminti când se va izbi el însuși cu capul de pragul de sus. Ba în loc să-i combată „teoriile”, într-o zi i-a spus că s-ar bucura dacă i-ar plăcea fata lui Tudor Ionescu. Grigore a înțeles îndată de ce s-ar bucura bătrânul și i-a răspuns că, în alegerea tovarășei de viață, nu se poate lăsa condus de anume utopii, căci trecutul nu se mai întoarce, oricât am vrea noi să-l întoarcem.

— Tu să vezi fata, utopiile le iau asupra mea, a zis Miron ironic.

Când a văzut-o, Grigore a uitat tot și i-a rămas numai ea. Luna până s-a făcut cununia și apoi celelalte trei, cât au călătorit împreună, singuri, în Grecia, Italia și Spania, a cunoscut fericirea cea mai mare. Atunci Nadina a fost într-adevăr nevasta lui, numai și numai a lui. Așa ar fi vrut el să fie totdeauna; în sufletul și în gândurile ei să nu existe nimeni și nimic afară de dânsul. Suferea de o gelozie cu atât mai chinuitoare cu cât mai mult îi era rușine s-o mărturisească. A încercat s-o ademenească la țară nu ca să îndrăgească ea pământul, ci ca să-și ferească iubita de tentațiile orașului. Patru ani iubirea lui a îndurat toate durerile, până ce și-a destrămat speranțele. Dacă a consimțit el ca Nadina lui să plece singură în străinătate, a doua oară! Și, în trei luni, de când e dusă, a primit de la ea exact trei scrisori și în toate trei îi cerea numai bani...

Cu becul electric aprins pe noptieră, Grigore privea umbrele imobile ce împestrițau odaia ca niște amintiri împietrite. Din când în când, cu coada ochiului, se uita la Nadina, care surâdea în ramă, încântată de ea însăși.

— Câte ceasuri să fie?... Două! murmură dânsul amărât. La nouă mă așteaptă Dumescu și eu visez treaz la Nadina!... Doamne, Doamne, cât sunt de idiot!

6

A doua zi, până la prânz, Grigore a isprăvit cu bine toate afacerile. (Dumescu a fost amabil, ca totdeauna, a scontat polița armeanului și a reținut pentru amortizarea datoriei numai cât i s-a oferit.) Trecu pe urmă, să zică bună ziua, pe la Victor Predeleanu, prietenul lui cel mai bun, unde fu oprit la masă. Se simțea ca acasă în familia Predeleanu.

Era mulțumit că a scăpat de grijile care azi-noapte luaseră proporții catastrofale. Insomnia nu e chinuitoare doar pentru că îți scurtează odihna, ci mai ales prin gândurile negre ce-ți inspiră și care te înfășoară într-o rețea tentaculară. În atmosfera caldă de la Predeleanu, aducându-și aminte cât l-au amărât închipuirile, zâmbi în sineși, dar cu o umbră de tristețe. Își recunoștea o slăbiciune în ezitățile eterne care îi răsuceau nervii și-l împiedicau să înfrunte cu siguranță viața. Ca tatăl său, de pildă, sau cel puțin ca Predeleanu.

De-abia pe la cinci, când ajunsese acasă, își aminti că dăduse întâlnire pentru ora trei tânărului transilvănean. De unde să-l mai ia acum? Se simțea vinovat că a jignit un om care poate a crezut într-însul. Porunci servitorilor să-l reție, dacă ar reveni, sau barem să-i afle adresa.

Se duse apoi la mătușă-sa, Mariuca, văduva generalului Constantinescu, care nu l-ar fi iertat nici pe lumea cealaltă dacă ar fi auzit că a umblat prin București și pe ea a ocolit-o. Era o femeie plină de bunătate, primitoare, veșnic veselă și cunoscând toate cancanurile amoroase și militare din România. Grigore la ea a stat cât a fost student, iar bătrânul Iuga la ea trăgea și acum. Pentru că

n-a vrut să rămâie la cină, l-a pus să-și dea cuvântul de onoare că va veni negreșit mâine la dejun, când vor fi singuri și are să-i povestească o sumedenie de lucruri extrem de importante.

Ziua următoare se întâmpla să fie duminică și Grigore se scula mai târziu. Coborând grăbit să plece, întâlnește în poartă pe Titu Herdelea, care, după o noapte de amărăciune și decepție, revenise să-și mai încerce norocul. Lăuă o nouă întâlnire pe după-masă, spre marele regret al Mariucăi, fiindcă n-a avut răgaz să-i spuie lui Grig nîcî un sfert din cîte ar fi dorit și ar fi trebuit. Ca să repare uitarea de ieri, Grigore stătu apoi cu Titu Herdelea pînă seara, îl pofți a doua zi să-l ia la masă în familia Predeleanu (pe care i-a și vestit pe cînd se întorcea de la mătusa Mariuca), îi promise că se va duce la Baloleanu să se intereseze dacă a făcut vreun demers la *Universul* și, mai presus de toate, îi propuse să fie oaspele lui la moșie pentru vreo săptămână sau două sau oricîte, pînă cînd i se va aranja ceva în București, să nu-și cheltuiască banii degeaba pe aici...

Numai cînd s-a văzut în casa Predeleanu s-a convîns Titu Herdelea că n-a visat și că promisiunile lui Grigore sînt serioase.

Și înainte, dar mai ales după-masă, Victor Predeleanu a ținut să arate oaspelui său și prietenului lui Grigore tot ce avea mai de preț în bibliotecă, socotînd că pe un poet trebuie să-l intereseze edițiile rare, cărțile românești cu însemnări de demult sau feluritele hrîsoave și documente vechi. Se bucura vîzînd emoția lui Titu și ar fi vrut să-l dea de exemplu lui Grigore, care nu se prăpădea deloc după comorile lui.

Deși mare proprietar care-și iubea și cultiva cu pasiune pămînturile, Predeleanu își avea reședința în capitală. Pe domeniul său Delga din Dolj, cuprinzînd trei sate, realiza ceea ce Grigore rîvnea și nu putea din pricina bătrînului. De altfel, și tatăl lui Victor la fel s-a împotrivit. La Craiova, unde s-a născut, a trăit și a murit,

a fost socotit printre oamenii cei mai bogați. Zgârcenia lui a rămas proverbială. Numai după moartea bătrânului a putut angaja un administrator specialist, a introdus mașini care să micșoreze mâna de lucru, a început în sfârșit o exploatare mai modernă pe proprietățile ce-i reveniseră lui. Mare parte a anului o petrecea și el la țară, iar în timpul muncilor nu se mișca de acolo săptămâni întregi. Cu țărani se purta corect, fără a se amesteca prea mult între ei. Făcea învoieli cum se obișnuiau primprejur, nici mai grele, dar nici mai ușoare. Le vânduse câteva sute de pogoane de pământ nu din nevoie, căci era dintre cei puțini proprietari care n-aveau nici un fel de datorie, ci din dorința de a-i emancipa și, în același timp, de a se emancipa și el de dâșii. Obișnuia să spuie că adevărat mulțumit va fi numai atunci când va fi scăpat de țărani și țărani de el.

Mama lui Victor mai trăia și ședea la Craiova împreună cu Elena, sora lui, măritată cu un profesor de liceu, tinerel, frumușel, inteligent și foarte sărac, pe care l-a luat din dragoste, dar numai după moartea bătrânului, care n-ar fi consimțit niciodată să-și dea averea pe seama unui calic. De altfel, și Victor, când s-a însurat, a trebuit să cam forțeze mâna bătrânului, care ar fi dorit să-i aleagă o nevastă după placul lui, adică cu o zestre cel puțin egală. Tecla, însă, afară de nume și frumusețe, n-a avut avere. Era fiica președintelui Curții de Apel din Craiova, Nicolae Postelnicu, vlăstarul unei vechi familii boierești, sărăcit de tot.

Cu toate că moștenise virtuțile economice ale tatălui său, inclusiv zgârcenia, lui Victor îi plăcea să se mândrească, mai mult chiar decât cu experiențele agricole, cu biblioteca lui și cu colecția de pictură ce și-o înjghebase de câțiva ani și pentru care nu se codea a cheltui, ba și a risipi.

— Lasă-l să mai răsuflă, Victore, că l-ai asasinat! zise într-un timp Grigore, care se întreținea cu doamna Predeleanu și cu sora ei.

— Din fericire, am observat că domnul Herdelea nu s-a plictisit prea rău în mijlocul cărților frumoase, ca alții! răspunse Predeleanu ironic.

— Ca mine, adică! recunoscu Iuga dând din cap. Eu, ce-i drept, prefer alte frumuseți, mai ales în casa voastră...

Titu Herdelea încercase să murmure o protestare, dar foarte timid, să nu facă cumva o gafă. Aceeași teamă a avut-o mereu și în timpul mesei, încât doamna Predeleanu a trebuit să-i vie în ajutor cu un surâs de aur, care să-i mai stingă emoția.

Înălțuță, zveltă, de o feminitate mângâietoare, doamna Tecla Predeleanu răspândea atâta seninătate și bunătate, că lumina și locul pe unde trecea. Ochii ei albaștri-verzui păstrau o candoare feciorelnică. Deși măritată de nouă ani, făcea impresia unei fete cuminiți, iar cei doi copilași ai ei, Mircea și Ioana, voinici și ștren-gari, ar fi părut frați și cu ea, dacă mândria și dragostea de mamă n-ar fi strălucit atât de fierbinte în privirile ei.

— Mulțumesc de compliment, dacă ai făcut aluzie la noi, interveni sora doamnei Predeleanu, cu o cochetărie familiară, dar nu primim, fiindcă...

— Atunci îl retrag în ce te privește pe dumneata și-l ofer numai Teclei, căci ea cu siguranță nu-l va refuza! întrerupse Grigore.

— Așa e, eu primesc orice, chiar și complimente! zise doamna Predeleanu.

Sora ei, Olga Postelnicu, avea douăzeci de ani și era zglobie și drăgălașă ca o porumbiță. Cu un veșnic surâs vesel pe buze, care-i ședea foarte bine, cu ochii negri, sclipitori de curiozitate și adumbriți de gene lungi, cu nasul mic și obraznic, cu obrajii buclăți și fragezi de copil, o răsfătau și părinții ei și toți câți o cunoșteau. Puțin mai scundă ca Tecla, avea o suplețe felină, pe care o evidenția mai ales când dansa. Îi plăcea să danseze mai mult ca orice. Idealul ei ar fi fost să se facă dansatoare.

— Dar n-ai observat, Tecla, insistă Olga cu o încăpățănare de copil, că a fost numai un pretext din partea lui ca să poată vorbi cu Victor iarăși despre chestia țărănească?

Toată lumea râse. Într-adevăr, Grigore, cât au stat la masă, n-a vorbit decât despre moșii, arendași, țărani și învoieli, din ce în ce mai avântat, cu toate că nimeni nu-l contrazicea. Doamna Predeleanu îl conjură acuma să nu mai reînceapă. Chiar și Titu găsi oportun să-l roage să mai lase în pace eterna chestie țărănească ce-l urmărea pretutindeni ca o obsesie.

— Pe dumnealor nu zic să le intereseze, că le-am plictisit de atâtea ori, spuse Grigore resemnat, dar dumneata, care ești încă nou pe meleagurile noastre?

— Voi prefera să mă inițiez la fața locului! replică tânărul Herdelea, profitând de ocazie să provoace o nouă confirmare a invitației ce i-o făcuse Iuga.

— De asta să fii sigur că nu scapi! strigă Grigore, adăugând către ceilalți: Îl iau cu mine la Amara să-mi ție de urât și nici nu-i mai dau drumul până ce nu va fi tobă de chestia țărănească!

Predeleanu, după ce își așeză la loc comorile, spuse că tocmai și ei se pregătesc să plece cu toții la Delga, pentru vreo două săptămâni, sfârșind:

— Cu ocazia asta, vom lăsa și pe Olguța acasă la ea, să nu se înstrăineze prea tare de Craiova noastră iubită!

— O, dacă-ți închipui că am să rămân la Craiova exact când începe sezonul la București! se revoltă fata.

De doi ani, de când era socotită fată mare, Olga mai mult a stat în București decât acasă. Victor avea ambiția s-o mărite el, cu un bărbat care să-i placă și lui. Fiind cam plin de sine, se gândea negreșit la cineva care să-i semene. De aceea îi și zicea mereu: „Dacă vrei să fii fericită, să aștepți până ce voi zice eu: acuma!”.

El însuși era brun, cu mustăți fine, cu niște ochi puțin bulbucați în care lucea mai multă bunătate decât inteligență.

Apoi veni vorba despre Nadina. Întrebarea s-a pus convențional, căci Nadina n-avea nici o simpatie pentru familia Predeleanu și o frecvență numai la zile mari și din pricina lui Grigore. De altfel, simțămintele erau reciproce. Dacă Nadina socotea pe Tecla o ipocrită fără înțelegere pentru viața mondenă, Tecla o găsea pe Nadina mai mult aventurieră. Ea cunoștea multe din câte circulau asupra doamnei Grigore Iuga și știa că sunt mai multe pe care nu le cunoștea și nici nu dorea să le afle. Din toată familia, singură Olga admira pe Nadina, dar numai în taină și pentru că era o excelentă dansatoare, care găsea prilejul să danseze mereu.

Grigore vorbea despre nevestă-sa pe un ton glumeț, în care totuși se simțea amărăciunea. Spunea că o vede aproape mai rar decât pe Olguța și că discută împreună mai cu seamă de afaceri; Nadina își administrează singură averea așa de bine, că totdeauna are deficite pe care el, firește, trebuie să le acopere spre a-i dovedi că e soțul ei și că o iubește. Speră că, zilele acestea, are să se întoarcă din străinătate, deoarece începe sezonul și ea n-ar putea lipsi. Apoi brusc, cu alt glas, parcă și-ar fi despicat inima:

— Cât vă invidiez eu pe voi, dragii mei!... Casa voastră e casa fericirii. Eu, care sunt un sentimental, uite așa ceva am visat pentru căsnicia mea. Idealul meu de femeie a fost o ființă ca dumneata, Tecla! În adâncul sufletului meu... Nu te superi, Victore?

— Dimpotrivă, mă măgulești! zise Predeleanu. Adică mai mult pe Tecla. Dar cum Tecla e a mea și noi doi suntem unul...

Tecla surâdea. Iuga adăugă:

— Da, așa, cu surâsul dumitale, cu blândețea dumitale, cu copilășii dumitale... Cum să nu te invidiez, Victore? Mai ales când pe urmă mă uit la mine...

Cum Grigore devenea prea sumbru, Predeleanu îl întrerupse, glumeț:

— De, Grigoriță, dacă te-ai pripit? Cine-i de vină?... Iacă, ți-aș fi dat acum o nevastă mai strașnică decât Tecla. Uite, pe dumneaei!

Olga se roși până-n vârful urechilor, dar izbucni totuși în râs, ca să-și ascundă încurcătura. Grigore o privi lung și răspunse:

— Evident, evident... Cine ar fi bănuiră că din ștrengărița de acum cinci ani are să iasă o domnișoară așa de nostimă?... Regrete zadarnice, dragă Victore!

— Nu te grăbi cu regretele, onorate domn! protestă Olga revenindu-și. Întâi ar trebui să te întrebi dacă te-aș fi luat eu!... Și pentru că m-ați pus în joc, ei bine, să vă spun: bărbatul meu va trebui să fie un tip vesel, elegant și, mai presus de toate, dansator perfect... Iată!... Nu un ursuz ca dumneata!

— Bravo! strigă Victor. Bine că te-ai demască, domnișoară! Vasăzică un dansator dorești?... Poate să-ți procurăm unul de la operetă, ce zici?

Grigore o privea stăruitor, ca și când gluma i-ar fi răscolit în suflet crâmpie de visuri ce s-au înăbușit înainte de a se contura în forme. Olga i se părea completarea Teclei. Avea toate calitățile ei, dar colorate mai viu și, în ochii ei, sub scânteierile șăgalnice, parcă palpita o umbră sentimentală. Clătină din cap, să-și alunge închipuirile, și rosti domol:

— Prea târziu...

7

— Domnu Titu... Ghici ce surpriză am să-ți fac? zise doamna Alexandrescu misterios, oprindu-l în antreu. Nu ghicești?... Atunci poftim încoace!

Titu Herdelea tocmai se despărțise de Grigore Iuga după masa de la Predeleanu. Era, firește, în costumul cel bun, pimpant și elegant ca un mire. Doamna Alexandrescu îl introduse în camera ei, unde aștepta o doamnă micuță, foarte blondă și mirată, drăgălașă și simpatcă.

— Uite! făcu doamna Alexandrescu, arătând-o triumfătoare. Tânărul îi sărută mâna ceremonios, zicând:

— Sunt fermecat, doamnă Mimi!

— Cum ai cunoscut-o așa dintr-odată? se minună doamna Alexandrescu.

— După frumusețe și încă după ceva! răspunse Titu.

Mimi râse. Era măgulită de galanteria tânărului. Gânguri:

— Mi-a spus mama că ești poet. M-am convins acum și eu.

Îi ceru insistent, secondată de maică-sa, să explice și restul. Tânărul Herdelea mărturisi că, scotocind prin lăzile din antreu, a dat peste un roman pe care nu-l cunoștea și a vrut să-l citească. Doamna Alexandrescu îi permisesese să examineze biblioteca ginelei ei, numai să așeze toate la loc cum au fost. Pe câteva file din carte a găsit o întrebare scrisă cu creionul: „Puișorule drag, mă iubești?”. A înțeles că Mimi trebuie să fi făcut întrebarea viitorului ei soț. După scris și după întrebare, el a încercat să și-o închipuiască și a văzut-o în închipuire așa cum este. Ba fiindcă în carte n-a găsit nici un răspuns la întrebarea aceea gingașă, și-a luat voie să răspundă el: „Te iubesc mult, puișorule drag!”.

— O, o! adevărat? făcu Mimi cu o surpriză plăcută. Vezi, eu nici nu-mi mai aduc aminte!

— Ascultă, domnu Titu, interveni doamna Alexandrescu. Să nu te apuci să faci curte lui Mimi, că ginere-meu e gelos foc și ar fi în stare cine știe ce să...